

men vi ere vistnok overbeviste om, at, naar Regjeringen ikke havde gjort dette bestemte Forslag til en Forandring i § 2 i Grundloven, saa vilde en Overenskomst her være kommen til veie, maaffee med en ikke liden Majoritet. Vi vare altsaa en Overenskomst med Regjeringen saa nær som muligt. Naar ikke det omtalte Incidentspunct var kommet, var der idetmindste den allerførste Sandsynlighed, for at vi vare komne til en Overenskomst, og saa havde jo en Adresse som denne slet ikke kunnet fremkomme, saa at altsaa det berørte Incidentspunct egentlig er blevet den Klippe, hvorpaa alle vore Forhandlinger med Ministeriet ere strandede; men, at det tillige skal udsætte os for et Skibbrud, som den ærede Forslagsstiller selv har betegnet som muligt, troer jeg er for farligt at gaae ind paa. Jeg troer, at det tværtimod maa give os en Mistillid til selve Mistillidsadressen. Jeg vilde have fundet det besøiet fra flere Sider, jeg vilde i alle Tilfælde have fundet det meget naturligt, om en Mistillidsadresse var fremkommen paa tidligere Stadier af vor herværende Virken; men nu, da den kun har kunnet fremkomme ved Hjælp deraf, at der opstod Strid imellem Rigsdagen og Regjeringen om, hvorvidt Udskrivningsvæsenet skulde høre under de enkelte Forsatninger eller under Fællesforsatningen, er der for mig ikke nogen Grund til at votere en Mistillid til Regjeringen og til at paadrage sig det store Ansvar for de Følger, som deraf kunne flyde, thi dem er der dog vist Ingen af os, der formaaer at overse. Men vi kunne vistnok med større Grund frygte for, at der kan være Farer, der ikke blot true vor Stilling som Stat, men ogsaa true vor Frihed, true selve Grundloven, og derpaa lægger jeg al Bægt; thi dertil have vi dog bragt det med det nuværende Ministerium, — jeg beklager vel, at jeg maa sige, at vi have bragt det dertil, thi det burde have været unødvendigt at bringe det dertil, men dertil er det nu bragt — : at Regjeringen har gjort den Indrømmelse, som man fra dens Standpunct burde vurdere mere, end man hidtil har gjort, at Forsatningen, selve Grundloven for Kongeriget Danmark staaer saa at sige aldeles uantastet. Vi vide saaledes, at det nuværende

Ministerium ikke søger at antaste vore borgerlige Friheder og Rettigheder; men vi have ikke den ringeste Sikkerhed for, at et kommende Ministerium vil staae paa samme Grundvold. Vi have det saa meget mindre, og det giver mig derfor ogsaa en Utilbøielighed til at gaae ind paa denne Adresse, som selv den ærede Forslagsstiller har fremhævet, at vi ikke ere i Stand til, og at han ikke selv troer, der er Mulighed for, at vi egentlig kunne faae noget parlamentarisk Ministerium. Vi kunne altsaa kun gjøre det første Skridt, men vi vide ikke, hvorledes det næste vil blive, thi over det have vi ingen Raadighed. Det er mine Bevæggrunde, hvorfor jeg ikke kan stemme for den forelagte Adresse.

Sicherung: Som Formand i Udvalget finder jeg mig her opfordret til at fremhæve en Kjendsgjerning, som jeg troer har været urigtigt opfattet, men som det er vigtigt og nødvendigt at holde fast; thi det er efter min Overbevisning et afgjørende og vigtigt Punct i den hele Grundlovsforsags Behandling og dens Udvikling. Udvalget i Grundlovsforsagen, for hvilket jeg havde den Ære at være Formand, arbejdede meget hurtigt frem og tilveiebragte et Forslag, som fremsatte Udvalgets Anskuelse med Hensyn til hele Grundlovens Affattelse i Forbindelse med dets Anskuelse om de Bestemmelser, det antog kunde sikre Overgangen fra den nuværende Tilstand til den, som ventes under Fælles- eller Heelstaten. Dette Forslag, trykt og omdeelt til samtlige Medlemmer, blev meddeelt Ministeriet meget tidligt, med Indbydelse til Ministeriet om at møde med Udvalget paa sædvanlig Maade for at underhandle med det. Jeg har aldeles ingen Grund til at tvivle om, at Ministeriet i det første Dieblit har haft den Anskuelse, at det vilde være rigtigt at samles med Udvalget; thi, idet jeg tilfrev den ærede Forsteminister, at Udvalget udbad sig Leilighed til at forhandle med Ministeriet, og sendte ham de forelagte Forslag, saa tilbød jeg ham tillige til nærmere Orientering at stille mig personlig til hans Tjeneste, naar han forlangte det. Havde det ikke været hans Mening eller Hensigt at gaae ind paa en saadan Forhandling, saa havde han naturligviis ikke taget imod dette mit Tilbud, men han tog derimod med